

кинътъ дарява коледаритѣ съ нарочно за целта мѣсенъ кравай, съ забучена отгоре му пара, а единъ отъ тѣхъ изрича нарочно приспособени за случая благословии. За любопитство тукъ даваме частъ отъ тѣхъ.

„Имали та придавали. Вие намъ, Господъ вамъ. Що сме пжтя пжтували, тъмни нощи прехвъркнали, медъ и масло пребъркали, та сме дошли тука долу при нашъ старъ станиникъ господиникъ; малко му похлопахми, много му потропахми, ние сякахми че е сърдитъ, гнѣвнъ; той не е сърдитъ, не е гнѣвнъ. Стана още босъ, на крака, та си бръкна въ койумъ джобове, извади китка ключове, че отключи чимширъ порти, че ни уведи приведи при негова Божя равна трапеза, че ни дари добра дарба: витъ превитъ кравай, на кравая сребро и злато, кръстъ дукато. Тозъ кравай, която го е вила и китила Богъ да я подари. Колкото зрънца сеяли и премлѣли, толкова синове среброржки, толкова щерки златокоси.

На нашъ старъ станиникъ господиникъ, да му идатъ отъ три страни три калеснички малескички, да сватува и кумува, малки деца да кръщава, млади булки да вѣнчава и по-стари да прощава. Той се чу прочу като Златичанинъ съ тежко имане, като овчаръ съ малки аганца, като говедаръ съ малки теленца, като свинаръ съ малки прасенца, като мома девойка съ криво позлатено перо по Великденъ, по Гергьовденъ, по високитѣ чердаци, като вие момци тазъ вечеръ.

Благословете дружина!\* (Аминъ, казватъ коледаритѣ проточено).

Въ подобенъ родъ следватъ и други благословии съ много пѣстри изрази за конетѣ на стопанина, за воловетѣ му, за нивитѣ му, за домочадието му и пр., и най-сетне завършватъ: „Този кравай, печенъ недопеченъ, на насъ нареченъ, тъзъ вечеръ у торбата, заранъ у чорбата, аминъ“. Всички повтарятъ амина и на излизане пѣятъ:

Ний като излѣземъ Господъ да влѣзе,  
Ти рой, рой, момне ле, ти русокоса,  
Тънка висока, като конопа  
Бѣла и червена като ябълка.